

Az Isten szeretet

„Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az az Istentől született, és ismeri az Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Abban nyilvánul meg az Isten szeretete irántunk, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa.”

János 1. levele 4. fejezet 7-8-9. vers.

A karácsonyt jó ideje már divatosnak tűnő módon szeretik az emberek a „Szeretet ünnepének” nevezni. Zavaró lehet ez a megjelölés, mert a karácsony lényegéről terelheti el a figyelmet azzal, hogy arról beszél, amit mi emberek ezalatt az egy-két nap alatt ki tudunk hozni magunkból: találkozások, nagy eszem-izsom, családi kasszát kifosztó ajándékozási láz, kötelező együttlét a karácsonyfa körül. Aztán megy minden tovább, úgy ahogy eddig: rohanva, egymásra nem figyelve, bosszankodva vagy éppen dühöngve, magunkat kifacsarva, a másikon átgázolva, vagyis szeretetlenül.

Azért írok a szeretetről – Isten és a felebarát szeretetéről - mert a karácsony nem tudható le annyival, hogy elmúlt, hogy az tegnap volt, hogy vége van.

Napjainkban egyre nyilvánvalóbb, hogy a szeretet a legfontosabb „hiánycikk” a mindennapi élet mindent kínáló hatalmas piacán. Egyre nagyobb kereslet mutatkozik iránta, s úgy tűnik egyre gyengébb belőle a felhozatal. Egyre többen lennének vevők rá, de a szakadásig megrakott, minden hitványságot kínáló polcokról valahogy hiányzik. Minden közömbösség, unalom, szkepticizmus, minden pótcselekvés gyökere az a vészes szeretethiány, amiben élünk. Merjük kimondani bátran, hogy szeretetre éhezik a világ, szeretetre éhezünk mi magunk, szeretetre éhezik hitves, szülő, gyermek, testvér, szomszéd, munkatárs, a felebarát - szeretetre éhezek én!

Szeretet. Életbe vágó kérdésként szoktuk feltenni: tudunk-e, tudok-e szeretni? De valljuk meg őszintén, mennyivel fontosabb a számunkra az, hogy minket szeretnek-e: tudnak-e szeretni, lehet-e minket szeretni, engedjék-e hogy szeressenek? Azért kérdezem ezt így, mert úgymond „tisztább percekben” ráébredtünk, hogy milyen nehéz is minket szeretni! Sokszor milyen hatalmas próbára van téve az, aki a legközelebb áll hozzám: feleségem, férjem, gyermekem, szülőm, testvérem, szomszédom, felebarátom. Mennyi emberi gyengeség tud megférni bennem s olykor előtörni belőlem! Mennyi rigolyám, szenvedélyem, rossz szokásom, még magam előtt is szégyellt beidegződésem van! Bizony, ha őszinte vagyok be, kell látnom: nem könnyű szeretni engem. Ennek ellenére mégis csak azt szeretnék, ha szeretnének! Saját szempontunkból nézve, tehát életbevágó kérdés: mennyi szeretetet kapok én másoktól.

A karácsony csodája az, hogy Isten egyértelművé teszi, hogy mennyire másként gondolkodik és cselekszik Ő. Cselekvéséből kitűnik, hogy nem az a kérdés, hogy mennyire szeretnek téged mások, hanem sokkal inkább az, hogy te mennyire vagy képes másokat szeretni. Az Ő mércéje szerint sohasem ez a szó áll a középpontban: „én”, hanem az, hogy „te” vagy „ők”. Az igazi szeretet olyan, mint az Istené, aki maga a szeretet. Ő előbb szeretett minket, s ez abban mutatkozott meg, hogy „elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért”.

Tegyük fel a kérdést, hogy milyen is az igazi felebaráti szeretet! Az idézett Ige erre a kérdésre indirekt módon válaszol: „Mindaz, aki szeret Istentől született és ismeri az Istent.” Azaz a szeretet emberében az isteni természet vonásai lesznek láthatóak. Ezt azért jó tudnunk, mert a hétköznapokban szeretjük nagyon is „emberire venni, takarékra állítani, minimalizálni” a szeretet mércéjét. Egy kis disznótoros kóstoló a szomszédnak, egy kis mákos beigli a nagymamának, távirányítós kocsik a gyerekeknek, aztán kész, el van intézve a dolog. Nos, az Ige és a Karácsonykor cselekvő Isten azt mondja, nincs elintézve! Az Istenre tekintő ember jellemzője az, hogy minden időben szeret. Nemcsak hétfőn, de kedden és szerdán is, nemcsak Karácsonykor egy-két napig, hanem minden időben! Ez a szeretet nem lángol, de nem is alszik el soha – mindig lehet számítani rá. Az ilyen szeretet nem elmélet, hanem gyakorlat, nem érzélem, hanem élet. Isten irántunk való szeretete sem érzélem volt csupán, hanem tetté vált, úgy hogy testté lett. „Az Ige testté lett” – hirdetjük Karácsonykor. Azonban így is mondhatnánk: a szeretet testté lett.

Adja meg Isten mindnyájunknak, hogy így szeretetben meggazdagodva ünnepelhessünk békés, boldog, áldott karácsonyi ünnepet és így ünnepelhessünk békés, boldog, áldott hétköznapokat!

Nagy Zsolt esperes-lelkipásztor

Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet kíván
a Modellező Klub Biharkeresztes Közhasznú Szervezet klubtagsága nevében

Forgó „Kínai” Gyula klubvezető

Modellező Klub Biharkeresztes, Hősök tere 14.
 Szla.sz.: 60000013-10006894 Tak.Szöv
 Adószám: 18553503-1-09

Amennyiben még nem rendelkezett adója 1%-áról és úgy dönt, hogy támogatja klubunkat – kedvezményezettként jelölje meg adóbevallásában szervezetünket. Köszönjük támogatását!